

Source sheet for TGS #42 "Love of God, according to the Mekubbalim"

- (1) והאהבה ענינה היחוד האמתי, והיחוד האמיתי הוא הנקרא אהבה, ולכן אהב"ה בגמטריא אח"ד (עבוה"ק ח"א פכ"ז)
- (2) כי עיקר האהבה הוא לריע שלו מפני שהם שוים ודומים ולכך שייך בהם אהבה. ובכל מקום שהדבר מתאוה אל דבר שהוא הפכו הדבר הזה מפני שיושלם באותו דבר ומכיוון שיושלם בו נעשה עמו דבר אחד ומצד הזה האהבה (נתיבות עולם, נתיב האהבה פ"א)
- (3) דבר אחר ואהבת את ה' אלהיך, אהבהו על הבריות כאברהם אביך... שהיה אברהם אבינו מגיירם ומכניסם תחת כנפי השכינה (ספרי דברים פסקא ל"ב)
- (4) וכבר אמרו שמצוה זו כוללת גם כן שנדרוש ונקרא האנשים כולם לעבודתו יתעלה ולהאמין בו. וזה כי כשתאהב אדם תשים לבך עליו ותשבחהו ותבקש האנשים לאהוב אותו. וזה על צד המשל כן כשתאהב הא-ל באמת כמה שהגיעה לך מהשגת אמיתתו הנה אתה בלא ספק תדרוש ותקרא הכופרים והסכלים לידיעת האמת אשר ידעת אותה... כמו שאברהם, בעבור שהיה אוהב השם, כמו שהעיד הכתוב "אברהם אוהבי", שהיה גם כן לגודל השגתו, דרש האנשים אל האמונה מחוזק אהבתו, כן אתה אהוב אותו עד שתדרוש האנשים אליו (ספר המצוות לרמב"ם, עשה ג)
- (5) ולדעתי יש לומר בפשיטות דלדעת מוני המצות היא נסמכת על מצות אהבת ה' (פירוש ספר המצוות לגר"י פערלא, עשה י"ט)
- (6) האהבה אל השם המיוחד היא המדרגה העליונה בעבודת הקדש, לפי שהעבודה השלימה הנדרשת מן העובד השלם היא עבודת היחוד, היותו מיחד את השם הגדול המיוחד, והאהבה ענינה היחוד האמתי, והיחוד האמתי הוא הנקרא אהבה, ולכן אהב"ה בגמטריא אח"ד, והשם הגדול נקרא אחד... נקרא אהבה... בלי שום פרוד כי אם בחשק ודבוק תמידי באין הפסק, וכבר התבאר כי נשמתן של ישראל נשתלשלה ממקום הייחוד והאהבה, ולזה היה מן הראוי והמחוייב שתתוקק ותכסוף להדמות אל המקום אשר יצאה משם, ותתנועע למולו תמיד להתדבק ולהתייחד בו, כי כל מין ישתוקק ויתאוה ללכת להדבק במינו, וכשיפרד ממנו לא ינוח ולא ישקוט עד שובו אליו, ולכן יהיו כל תנועותיו נגדו, כי מי שהיה למוד ומורגל לשכון במקום האור המאיר והועתק אל החשך יתאוה וישתוקק להעתק מן החשך אשר הוא בו לשוב אל האור הנערב הנעלה, המקום אשר היה שם אהלו בתחלה.
- והנה הנשמה באה אל הגוף ממקום האהבה והייחוד, ולזה תשתוקק ותכסוף אל האהבה והייחוד להיותה קיימת באמונתו כאשר היתה באמנה אתו, ובהיותה אוהבת אהובה בעודה נקשרת אל הגוף, ובהיותה רחוקה ממקומה מתקרבת הנה היא נקשרת באהבה ההיא ועודנה באלה החיים כאלו לא נפרדה ממנה תגיד ותעיד במעשיה היותה תמיד באהבה ההיא ולא יעיקנה מעיק, והיא האהבה שנצטוינו בה סמוכה מצרנית אל הייחוד להיותה ממינו באמרו

שמע ישראל יי אלהינו יי אחד. ותכף אל הייחוד האהבה, ואמר ואהבת את יי אלהיך וגו', כי הייחוד הוא האהבה אל המיוחד.

הנה בארו כי האהבה המעולה הוא ההתקשר בשם המיוחד וההתייחד בו באמונה אמיתית והיא העבודה הנאמנה והיא היתה עבודת אברהם אבינו ע"ה ראשון הנבראים שעבד מאהבה, ולזה היתה מדתו מדת החסד שהיא סוד האהבה באמרו ואהבת חסד, והיא מדה ראשונה בבנין, ולפי שעבד מאהבה נקשר בסוד מדת האהבה כי נשמתו דרך שם נשתלשלה ובאה, ולפיכך היה עובד באהבה הורה באהבתו כי אם באה נשמתו וחלה בגוף לא נפרדה ממקום חבורה, ותמיד מגמת פניה לשוב אליו, ולכן היו פעולותיו וכל עבודותיו מכוונות אל החסד והאהבה, ולפי שנקשר באהבה נקרא אברהם אוהבי, ומגדר האהבה שהאוהב האמיתי יקח בידו אומנות אוהבו, ויתעסק במלאכתו ויעשה בה תמיד באיך הפסק, להדמות בה אל אוהבו ולהניחו, והם החיים שחי אברהם אבינו ע"ה... כך אמרה מדת החסד כל ימי היות אברהם בעולם לא הוצרכתי אני לעשות מלאכתי שהרי אברהם עמד במקומי וישמור משמרת. דאף על פי שזאת היא מלאכתי שאני מזכה את העולם ואפילו נתחייבו אני מזכה אותם, על פי שזאת היא מלאכתי שאני מזכה את העולם ואפילו נתחייבו אני מזכה אותם, ועוד אני משיבם ומביא בלבם לעשות רצון אביהם שבשמים, כל זה עשה אברהם דכתיב ויטע אשל בבאר שבע, מה עשה סדר לחמו ומימיו לכל באי עולם, והיה מזכה אותם ומדבר על לבם למי אתם עובדים, עבדו את יי אלהי השמים והארץ והיה דורש להם עד ששבים עד כאן. הנה כי אברהם אבינו ע"ה, היה ממלא מקום מדת החסד לפרנס העולם ולזכותם ולהשלימם, ועד כאן יגיע תכלית אהבת האוהב להקנות ולהמציא אוהבים אל אוהבו, כי ירצה שהכל יהיו אוהבים אותו, ואמרו בספרי ואהבת אהבהו על הבריות כאברהם אביך שנאמר ואת הנפש אשר עשו בחרן וגו' שגירן והכניסן תחת כנפי השכינה... ושנינו בפרק הרואה בכל לבבך בשני יצריך ביצר טוב וביצר הרע, ובספרי שנינו בכל לבבך שלא יהא חלוק על הקב"ה, וכל זה מהם ע"ה הרואה על הייחוד, כי יצר הרע הוא מפאת הרע והחלוק והפרוד, וצריך האדם לאהבה בו את השם הנכבד וליחדו אליו, כי החפץ ביצירה להשיב כל הדברים אל הייחוד, וזה מגדר האהבה ואין להראות שום חלוק ופרוד ביצירה, וכל שכן באדם עצמו שצריך שיתיחד בבוראו ולא יראה שום חלוק בעצמו, כי הרצון היה שיתוקן הכל ויתיחד על ידי האדם כמו שהתבאר, וזו היא האהבה שצריך לאהוב בשני יצרי והוא אמרו בכל לבבך (עבוה"ק ח"א פכ"ז)

(7) כבר כתבנו שהיכולת בידו מצד ההתקשרות שבו מכל המדרגות פנימיות וחצוניות שהרי הוא כלול מהכל, ובידו לתקן המעוות שבו מצד יצר הרע, באופן יהיה כלו טוב גמור, והנחש שהוא צד הרע שבו נהפך למטה כי הטוהו כלפי חסד, ולזה יזכה הגוף גם הוא לחיי העולם הבא, כי נמשך אחר הטוב והניח צד הרע ולא נמשך אחריו כלל, אבל יזדכך החמר בהמשכו אחר שרשו הטוב ולא ימות, כי המות ימשך מצד המשכו אחר הרע וההפסד שבעץ ההוא והוא המות כי רגליה יורדות מות, והרי מצד המשכו אחריו נהפך המטה לנחש והוא נושך וממית, כי אחר שגזרה החכמה העליונה ועלה במחשבה הטהורה להמציא ההפוכים והשנויים מדין ורחמים וטוב ורע כפי אשר גזרה חכמתו יתברך להיות השלמות תלוי בזה, רצה יתברך עם זה שכל הדברים ישובו אל שרשם באופן ההוא מהטוב אשר היו בו, ושיתוקן הכל בסוף:

ורצה יתברך שיגיע זה התקון והשלמות על יד האדם, ולזה בראו כלול ומשוכלל מכל הצדדים, והגוף משכן כבוד אל הנפש לתבנית הדמות שהוא כן, וכאשר תתחבר הנפש אל הדמות ההוא כאלו התחברה אל המקום אשר היה שם אהלה בתחלה, כי זה דמות זה, וכאשר ימשך הגוף ויתעלה אחר הנפש, אף גם זאת בהיותם בזה העולם ששים ושמחים לעשות רצון קוניהם, ואין הגוף מעיק כלל אל הנפש בפעולותיה, אשר שולחה אל הגוף לפעול על ידו חוקי האלהים ותורותיו לתקן הכבוד, אשר זה היה התכלית בבריאה ובזווג הזה, ויתמידו בזה התקון עד עת קץ בא עתם להתעלות אז יזכו שניהם אל הלקיחה והעלוי הנזכרים בחנוך ואליהו, ואז בזה נשלמה הכוונה העליונה בהם והדברים כלם שבו אל שרשם, והנה בזה הם באופן ההוא מהטוב והשלמות שהיו בו במחשבה העליונה מתחלה, והוא סוד הדבקות האמיתי הבטוח לישראל באמרו ואתם הדבקים ביי' אלהיכם חיים כלכם היום, שהרי השלימו הדמות ותקנוהו, ועל הדרך שבארנו כי מן הדמות ההוא אשר נבנו ממנו נקראו ישראל בנים, בנים אתם ליי' אלהיכם (שם פי"ט)

(8) עתה יקשה לך למה היה מקיים שיאהב השם יתברך בכל לבבו ובכל נפשו במה שהיה מאריך באחד עד שיצאה נשמתו באחד, אבל הדבר הזה, כי האהבה שיש לאדם אל השם ית' במה שהאדם מצד עצמו אינו דבר, רק מן השם יתברך בא האדם ואליו האדם שב, כי הכל שב אליו יתברך ואין דבר זולתו רק השם יתברך והוא אחד ואין זולתו ולפיכך אמרו ז"ל (שם ו', א') אף על גב שקרא ק"ש בבית הכנסת צריך שיקרא ק"ש ג"כ על מטתו ואם ת"ח הוא אינו צריך מכל מקום צריך שיאמר פסוק אחד דרחמי כי בידך אפקיד רוחי, ומשמע אם יאמר קריאת שמע דהיינו שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד אין צריך שיאמר כי בידך אפקיד רוחי, והיכן אמר כי בידך אפקיד רוחי. אבל דבר זה שאמר ה' אחד שהוא ית' אחד ואין זולתו ומצד שהוא ית' אחד ואין זולתו הכל שב אליו, ובזה נשמתו הוא שב אל הש"י ומפקיד נשמתו ביד הש"י, ולפיכך ר"ע היה מאריך באחד עד שיצאה נשמתו, כי מה שהוא ית' אחד הנשמה אליו ית' תשוב, וכאשר היה מאריך באחד עד שיצאה נשמתו היתה נשמתו שבה אל הש"י לגמרי במה שהוא אחד, ומזה הצד נמצא האהבה, ולפיכך אמר ה' אלקינו ה' אחד ואהבת את ה' אלקיך וגו', (נתיבות עולם, נתיב האהבה פי"ב)